

DIUMENGE III DE PASQUA (A)
Homilia del P. Jordi-Agustí Piqué, monjo de Montserrat
6 d'abril de 2008
Fets 2, 14-22b-33 // 1 Pe 1, 17-21 // Lc 24, 13-35

Benvolguts germans i germanes en Crist:

En aquest tercer diumenge de Pasqua l'Església ens invita a l'exultança. El cant d'entrada ens convidava a aclamar Déu. L'oració de la Missa li demanava que el seu poble *exulti* sempre. L'al·leluia musicat amb acords brillants ens feia cantar la joia pasqual. Les lectures d'avui ens donen la raó d'aquesta alegria.

Pere (Fets 2, 14-22b-33) dret, amb els onze, recorda i fa memòria dels fets de Jesús. Pere exclama: «Déu l'acredità, com tots vosaltres sabeu». Aquest testimoni pren força pel testimoni dels dotze, per la paraula de Pere. Ells, els deixebles amagats i tancats per por, ara donen testimoni obertament de Jesús mort i ressuscitat.

La primera carta de Pere (1 Pe 1, 17-21) ens mostra les dificultats que els primers cristians han de patir per la seva fe i com confien en l'esperança que ve del Crist. L'ambient hostil i les diverses corrents judaïtzants i hel·lenístiques de l'època, dificultaven la comprensió del Crist i de la seva realitat. La sang del Crist, Anyell sense tara ni defecte, és la raó de l'esperança en Déu i el fonament de la fe d'aquests primers cristians.

I a l'Evangeli (Lc 24, 13-35) acompanyàvem els deixebles d'Emaús. Els deixebles que, tot fent camí, *recorden* els fets que han passat. Però no és simplement un record. Lluc ens diu que: *recorden i discuteixen*. Tracten d'interpretar, de comprendre. Però la realitat és que el seu camí els allunya de Jerusalem. La discussió es veu redimensionada pel relat sobre els fets ocorreguts, que els dos deixebles expliquen al vianant que se'ls ajunta: i li conten el cas de Jesús de Natzaret... un profeta poderós. Aquests dos deixebles no havien entès que Jesús és qui porta a compliment en Ell mateix les profecies. Llavors Ell, els explica les Escripures i els parteix el Pa. És llavors que comprenen. Llavors s'adonaren que el seu cor s'abusava. Llavors tornaren a refer el camí cap a Jerusalem. I havent comprés, donen testimoni: *Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó*.

I és que les lectures de la Missa d'avui presenten el tema del record, de la comprensió i de la confessió.

Un record actiu, que canvia el present i el redimensiona, l'obre cap al futur, cap a l'esperança i culmina en la confessió. Jesús, el Crist, és el centre d'aquest record. La resurrecció del Crist és moment d'acció de Déu Trinitat en la realitat de cada moment, de cada cristià, de cada home i de cada dona que vol acollir la gràcia que brolla de la seva creu.

La comprensió d'aquest Jesús passa sempre per un acte de fe, per la fe. Alguns el conegueren i malgrat això fins i tot el negaren i fugiren quan fou penjat al patíbul. Però la resurrecció del Crist els dugué al retrobament, al penediment, a la comprensió i a la confessió, fins al do de la pròpia vida. Aquesta trobada amb Crist ressuscitat és sempre motiu de comprensió de la pròpia realitat personal i comunitària que porta a una comprensió esperançada del món, de les persones, dels fets de la història i del sentit de la vida.

Aquest record, aquesta comprensió, aquesta confessió/testimoni han de dur a la joia i aquesta joia s'expressa en l'exultança. Exultar a la llum del Crist que il·lumina les nostres nits. Exultar amb el cant de tota l'Església que es meravella perquè la nostra culpa ha merescut un Salvador tan gran. Exultar amb la joia dels nous batejats, amb la joia dels cridats a la redempció total i única, la del Crist que venç el pecat i la mort i que no exclou a ningú.

La resurrecció del Crist desvetlla i fa comprendre la relació de les profecies amb Jesús, el seu ple acompliment (Cf. Ratzinger, *Jesús de Natzaret*, 273). I davant aquest desvetllament cal el testimoni. Perquè nosaltres, germans i germanes, en Crist hem vist i sentit. La nostra veu, el nostre cant, la nostra vida de batejats hauria de desvetllar el nostre cor i el dels nostres germans. La nostra vida de cristians haurà de recordar als qui ens envolten que som del Crist i que amb Ell, associats a la seva mort, som redimits i compartirem la seva resurrecció.

Fem germans i germanes que aquest temps de Pasqua sigui, per a nosaltres mateixos i per als altres, temps de record de les meravelles de l'obra de Déu. Record actiu i contemplatiu alhora, ple d'esperança, que pot desvetllar els cors més allunyats, els cors més castigats, els cors més endurits. Hem de dir «Déu» de manera comprensible, no per les moltes paraules, sinó per la joia de la resurrecció, amb la clau de l'amor, amb la nostra humanitat viscuda amb la plenitud que ve del nostre ser cristians. Hem de dir Déu de manera empàtica.

No ens deixem prendre l'alegria del Crist ressuscitat. Mirem la Creu que presideix el nostre altar i contemplem-hi la bellesa del dolor que salva. Mirem les nostres petites realitats i siguem profetes de l'amor de Déu que ens ha creat, que ens ha estimat i ens salva.

Els deixebles d'Emaús referen el camí cap a Jerusalem. No tingueren por. El retrobament amb el Crist els portà a anunciar-lo ressuscitat.

Emaús és avui el cor de cadascun de nosaltres. Per a mi Emaús sou vosaltres que amb la vostra esperança i la vostra fe em prediqueu el Crist. No són pas les meves paraules les que us poden convèncer. Sou vosaltres els meus companys de camí cap a Jerusalem, que em porteu cap al Crist, que es fa present enmig nostre. Emaús és avui el cor de la nostra assemblea, el cor dels qui esteu a casa, a l'hospital, a la carretera... tots i cadascun dels qui avui recordem, comprenem i testimoniem la meravella de la redempció acomplerta en el Crist. I per això en fem Eucaristia (acció de gràcies) i exultem per l'obra del Déu Trinitat, del Pare Creador, del Fill Redemptor i de l'Esperit Sant Santificador, Déu pels segles. AMEN.